

Sygn. akt III CZP 98/09

UCHWAŁA

Dnia 26 listopada 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper (przewodniczący)

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z wniosku Tomasza M.

przy uczestnictwie Eko-Bau sp. z o.o. w likwidacji we W.

o umorzenie weksli,

po rozstrzygnięciu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu jawnym

w dniu 26 listopada 2009 r.,

zagadnienia prawnego przedstawionego przez Sąd Okręgowy we W.

postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2009 r.,

„Czy osoba podpisana na wekslu in blanco, która nie była w posiadaniu tego dokumentu w chwili jego zaginięcia, może na podstawie art. 96 Prawa wekslowego żądać umorzenia weksla?”

podjął uchwałę:

Legitymowany na podstawie art. 96 Prawa wekslowego do żądania umorzenia weksla jest jedynie ten, kto wekslem władał w chwili jego zaginięcia.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 20 listopada 2008 r. umorzył na podstawie art. 96 Pr. weksl. na wniosek Tomasza M. dwa weksle *in blanco* zawierające jedynie podpis wnioskodawcy w charakterze wystawcy.

Zagadnienie prawne przedstawione do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu przez Sąd Okręgowy w toku rozpoznawania apelacji uczestnika Eko-Bau – spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji we W. od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 20 listopada 2008 r. wyłoniło się na tle następującego stanu faktycznego.

Wnioskodawca wystawił dwa weksle *in blanco* w obecności Marka S. i Romana J., udziałowców spółki EKO-Bau i zarazem jej prokurentów, a następnie wręczył je Markowi S. w celu zabezpieczenia ewentualnych przyszłych roszczeń tej spółki z umów o roboty budowlane zawartych z nim i jego żoną w dniu 28 czerwca 2004 r. oraz terminach późniejszych. W odpowiedzi na pismo wnioskodawcy z dnia 30 czerwca 2006 r. prezes spółki Eko-Bau poinformował go, że powyższe weksle nie znajdują się w posiadaniu spółki. Jednocześnie Roman J. oświadczył, że weksle te z biura spółki zabrał Marek S.

Sądowi Okręgowemu nasunęła się wątpliwość, czy określając legitymację czynną do wystąpienia z żądaniem umorzenia weksla na podstawie art. 96 Pr. weksl., należy kierować się wykładnią literalną tego przepisu i przyjąć, że uprawniony do wystąpienia z wnioskiem o umorzenie weksla jest jedynie ten, „komu weksel zaginął”, czy też nawiązując do argumentacji zawartej w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 1935 r., C I 2022/34, Zb. Urz. OSNC 1936, nr 2, poz. 45, należy opierając się na wykładni funkcjonalnej tego przepisu przyznać legitymację do złożenia wniosku o umorzenie weksla *in blanco* także osobie podpisanej na blankiecie, która nim w chwili utraty nie władała.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Unormowane w art. 96-100 Pr. weksl. umorzenie weksla pozostaje w ścisłym związku z przynależnością weksla do kategorii papierów wartościowych, obejmującej dokumenty, wyrażające w swej treści określone prawa majątkowe z tym skutkiem, że do realizacji tych praw niezbędne jest przedłożenie dokumentu. W przepisach kodeksu cywilnego zawierających ogólną regulację papierów wartościowych wskazaną cechą papieru wartościowego, odróżniającą go od innych dokumentów, określa art. 921⁶ (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 1998 r., III CKN 322/97, OSNC 1998, nr 7-8, poz. 129), w odniesieniu zaś do weksli, konieczność przedłożenia weksla w celu otrzymania zapłaty przez wierzyciela wekslowego wynika z art. 34, 38 i 50 oraz 103 Pr. weksl. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2005 r., V CK 588/04, OSNC 2006, nr 71, i z dnia 1 grudnia 2006 r., I CSK 299/06, OSNC 2007, nr 10, poz. 157).

W razie utraty lub zniszczenia dokumentu będącego papierem wartościowym w znaczeniu wyżej przedstawionym i wynikającej stąd niemożności przedłożenia go w celu wykonania wyrażonego w nim prawa, odzyskanie możliwości realizacji tego prawa przez uprawnionego pozwala zapewnić jedynie umorzenie utraconego lub zniszczonego dokumentu (inaczej: amortyzacja dokumentu), tj. uzyskanie orzeczenia sądu, które jednocześnie z pozbawieniem mocy prawnej utraconego lub zniszczonego dokumentu albo samo już zastępuje utracony lub zniszczony dokument, albo stanowi podstawę do otrzymania nowego dokumentu w miejsce utraconego lub zniszczonego (co do wyjątkowej możliwości umarzania niektórych papierów wartościowych w drodze postępowania uproszczonego, nietoczącego się przed sądem, zob. rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 września 2004 r. w sprawie warunków i trybu umarzania dokumentów potwierdzających zawarcie umowy rachunku oszczędnościowego oraz rachunku terminowej lokaty oszczędnościowej, Dz. U. Nr 222, poz. 2258, oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1999 r., III CKN 196/98, OSNC 2000, nr 1, poz. 8). Zgodnie z art. 921¹⁴ § 1 k.c., umarzanie papierów wartościowych regulują przepisy szczególne. W odniesieniu do weksli przepisami szczególnymi, które ma na względzie art. 921¹⁴ § 1 k.c., są właśnie art. 96-100 Pr. weksl. Według objętego także art. 921¹⁴ §1 k.c. dekretu z dnia 10 grudnia 1946 r. o umarzaniu utraconych

dokumentów (Dz. U. z 1947 r. Nr 5, poz. 20), przepisy tego dekretu nie mają zastosowania do weksli (art. 12 ust. 1 pkt 1).

W myśl art. 96 Pr. weksl., ten komu weksel zaginął, może żądać od sądu miejsca płatności weksla uznania go za umorzony; we wniosku powinien on podać istotną treść weksla oraz uprawdopodobnić jego utratę, jak też interes prawny uzasadniający żądanie umorzenia. Przepis ten uzależnia więc legitymację do żądania umorzenia weksla od łącznego spełnienia się dwóch przesłanek. Po pierwsze, umorzenia weksla może żądać jedynie ten, komu weksel zaginął. Jak się niemal powszechnie przyjmuje, w świetle art. 96 Pr. weksl. jest obojętne, czy osoba, której weksel zaginął była jego posiadaczem (art. 336 k.c.), czy tylko dzierżycielem (art. 338 k.c.). Gdy zatem weksel w chwili zaginięcia znajdował się w dzierżeniu określonej osoby (np. przechowawcy), wówczas tym, komu weksel zaginął, jest zarówno jego posiadacz, jak i dzierżyciel (dzierżenie rzeczy przez jedną osobę nie pozbawia jej posiadania przez inną). W art. 96 Pr. weksl. zaginięcie rozumiane jest szeroko. Wekslem zaginionym jest, np. weksel zgubiony, spalony lub wbrew woli uprawnionego uszkodzony w takim stopniu, że nie da się ustalić jego istotnej treści (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja – 5 czerwca 1929 r., C I 394/29, OSP 1929, poz. C 551), jak też weksel skradziony przez nieznanego złodzieja. Gdy zaboru weksla dokonała osoba, która jest znana uprawnionemu, umorzenie weksla nie wchodzi w grę. Wówczas wystarczającym środkiem prawnym jest roszczenie o wydanie weksla (art. 16 ust. 2 Pr. weksl.). Inaczej może być tylko wtedy, gdy uprawniony wprowadzi zna osobę, która dokonała zaboru weksla, ale nie wie, gdzie się ona znajduje.

Drugą konieczną przesłanką warunkującą legitymację do żądania umorzenia weksla jest uzasadniający to żądanie interes prawny. Przesłanka ta, mogąc spowodować korekturę wskazania wynikającego ze ziszczenia się pierwszej przesłanki, pozwala dostosować krąg osób legitymowanych do funkcji spełnianej przez umorzenie weksla. Omawiana obecnie przesłanka nabiera praktycznej doniosłości zwłaszcza w przypadkach zaginięcia weksla dzierżycielowi. Przykładowo przyjmuje się, że przechowawca ma interes prawny w uzyskaniu orzeczenia zastępującego przechowywany weksel w razie jego zaginięcia ze

względu na grożącą mu odpowiedzialność z powodu niemożności wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania.

Zarówno zaginięcie weksła, jak i interes prawny w jego umorzeniu należy we wniosku kierowanym do sądu uprawdopodobnić (por. w związku z tym art. 243 k.p.c.).

Zgodnie z art. 100 Pr. weksl., na podstawie orzeczenia uznającego weksel za umorzony można wykonywać wszystkie prawa z weksła. Orzeczenie to po uprawomocnieniu się stanowi więc niejako surogat zaginionego weksła. Przedłożenie weksła, warunkujące wykonywanie praw z weksła, można więc zastąpić okazaniem prawomocnego orzeczenia uznającego weksel za umorzony. Osobę, która uzyskała to orzeczenie na swą korzyść, należy uważać za legitymowaną formalnie, to znaczy, za mającą za sobą analogiczne domniemanie do wynikającego z art. 16 ust. 1 Pr. weksl (por. co do tego domniemania wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2006 r., I CSK 130/06, OSNC 2007, nr 6, poz. 93). Ten, od kogo dochodzi się praw z weksła na podstawie orzeczenia uznającego weksel za umorzony, może więc bronić się, podnosząc zarzut, że powód w rzeczywistości nie nabył praw z weksła, jak też wszelkie inne zarzuty, na jakie mógłby się on powoływać w razie przedłożenia mu weksła (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1932 r., R 152/32, OSP 1933, poz. C 139). Orzeczenie o umorzeniu jest jednak o tyle niedoskonałym surogatem weksła, o ile – nie będąc wekslem – nie pozwala stosować wszystkich przepisów odnoszących się do weksła, w szczególności niemożliwy jest przy użyciu tego orzeczenia indos, nie może też na podstawie tego orzeczenia zostać wydany nakaz zapłaty. Konsekwencje, jakie wynikają z art. 100 Pr. weksl., nazywane bywają skutkiem pozytywnym orzeczenia o umorzeniu weksła.

Jednocześnie orzeczenie to ze swej istoty (zob. art. 96 ust. 5 Pr. weksl.) wywiera z chwilą uprawomocnienia się skutek negatywny w postaci pozbawienia zaginionego weksła doniosłości prawnej. Z wekslem umorzonym nie mogą się więc już łączyć konsekwencje określone w przepisach prawa wekslowego. W szczególności osoba, która uzyskała na swą korzyść orzeczenie o umorzeniu, jest chroniona przez to, że dłużnik nie może się zwolnić z długu na podstawie art. 40 ust. 3 Pr. weksl., płacąc do rąk osoby okazującej weksel zaginiony. Ochrona

taka jest zresztą udzielana wierzycielowi wekslowemu już w toku postępowania amortyzacyjnego. Stosownie do art. 97 Pr. weksl., dłużnik wekslowy lub trasat, którzy po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu tego postępowania płacą weksel, czynią to na własne niebezpieczeństwo.

Kwestią o zasadniczym znaczeniu dla rozstrzygnięcia przedstawionego zagadnienia prawnego jest pytanie o stosowanie zarysowanej regulacji do weksla *in blanco*: czy stosując art. 96 i nast. Pr. weksl. można umorzyć także weksel *in blanco*, tj. dokument zawierający co najmniej jeden podpis złożony w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego, poza tym niepełny z punktu widzenia wymagań formalnych określonych w art. 1 i 2 oraz 101 i 102 Pr. weksl. i w związku z tym wręczony kontrahentowi z upoważnieniem do odpowiedniego uzupełnienia go (por. co do pojęcia weksla *in blanco* np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2008 r., I CSK 548/07, OSNC-ZD 2009, nr B, poz. 49). Mimo iż przepisy składające się na omawianą regulację są dostosowane przede wszystkim do weksli pełnych (niektóre wyłącznie), dominuje zarówno w piśmiennictwie, jak orzecznictwie pogląd o dopuszczalności co do zasady umarzenia na podstawie tych przepisów także weksli *in blanco* (por. w szczególności orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 19 października 1934 r., C II 1545/34, „Przeгляд Prawa Handlowego” 1935, poz. 1350, z dnia 29 stycznia 1934 r., C II Rw. 2875/33, OSP, poz. C 166, i z dnia 1 marca 1935 r., C I 2022/34 – wydane na podstawie zbieżnych co do istoty z art. 96-100 Pr. weksl. przepisów art. 94-98 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1924 r. o prawie wekslowym, Dz. U. Nr 100, poz. 926). Kontrowersja dotyczy jednak tego, czy legitymowany do żądania umorzenia weksla *in blanco* jest jedynie – zgodnie z brzmieniem art. 96 Pr. weksl. – ten, kto wekslem tym władał w chwili jego zaginięcia, czy legitymowana do tego jest także osoba podpisana na blankiecie, która nim nie władała w chwili utraty. Rozbieżność zarysowała się również co do skutków umorzenia weksla *in blanco*: czy dlatego, że orzeczenia o umorzeniu nie można wypełnić, tak jak utraconego weksla *in blanco*, wywiera ono jedynie skutek negatywny, czy też – mimo to – także skutek pozytywny, pozwalając „odtworzyć” utracony weksel *in blanco*.

Ponadto został wyrażony pogląd, że określając legitymację do żądania umorzenia weksla *in blanco* należy pominąć art. 96 ust. 1 Pr. weksl i oprzeć się,

zamiast niego, na art. 1 ust. 2 dekretu o umarzaniu utraconych dokumentów, zgodnie z którym, żądać umorzenia utraconego dokumentu na rzecz jego ostatniego prawnego posiadacza może również każdy, kto ma w tym interes prawny. Ma to uzasadniać przyznanie możliwości żądania umorzenia weksła *in blanco* na rzecz ostatniego prawnego posiadacza weksła *in blanco* także osobie na nim podpisanej. Według przedstawianego poglądu, osoba, na której rzecz nastąpiło umorzenie weksła *in blanco*, może się ponadto na podstawie art. 921¹⁴ § 2 k.c. domagać od osoby podpisanej na zaginionym wekslu *in blanco* wystawienia nowego weksła *in blanco* w celu jego uzupełnienia i zrealizowania.

Podnosi się, że za przyznaniem legitymacji do żądania umorzenia weksła *in blanco* także osobie na nim podpisanej – mimo nieposiadania go przez nią w chwili jego zaginięcia – przemawia wzgląd na potrzebę ochrony tej osoby. W szczególności wskazuje się, że również osoba, której zaginął podpisany przez nią blankiet wekslowy ma interes w jego umorzeniu, gdyż umorzenie go pozwala zapobiec odpowiedzialności tej osoby wobec tego, kto po uzupełnieniu blankietu nabył wierzytelność wekslową w dobrej wierze (art. 10 Pr. weksl.).

Odnosząc się do przytoczonych wyżej poglądów dotyczących umorzenia weksła *in blanco*, należy w pierwszej kolejności odrzucić możliwość stosowania do amortyzacji weksła *in blanco* przepisów dekretu o umarzaniu utraconych dokumentów, jak i art. 921¹⁴ § 2 k.c. Sprzeciwia się temu szczególny względem norm dekretu o umarzaniu utraconych dokumentów i art. 921¹⁴ §2 k.c. charakter przepisów art. 96-100 Pr. weksl., co wynika nie tylko z treści tych przepisów, ale i z przytoczonego wyżej brzmienia art. 921¹⁴ §1 k.c. oraz art. art. 12 ust. 1 pkt 1 dekretu o umarzaniu utraconych dokumentów. W rezultacie legitymacji osoby podpisanej na wekslu *in blanco* do żądania umorzenia tego weksła nie można zasadnie wywieść z art. 1 ust. 2 dekretu o umarzaniu utraconych dokumentów. Wydaje się też mało prawdopodobne, aby osoba podpisana na wekslu *in blanco* chciała żądać jego umorzenia na rzecz ostatniego prawnego posiadacza, gdyby po umorzeniu miał on możliwość domagania się od niej wystawienia nowego weksła *in blanco*.

Nie przekonują również, mające przemawiać za przyznaniem legitymacji do żądania umorzenia weksla *in blanco* osobie na nim podpisanej, argumenty odwołujące się do potrzeby ochrony tej osoby.

Jeżeli chodzi o wskazany wyżej przypadek zaginięcia blankietu osobie, która się na nim podpisała, to nie mamy tu do czynienia w ogóle z wekslem *in blanco*. Jak wiadomo, nieodzowną przesłanką uznania dokumentu za weksel *in blanco* w rozumieniu art. 10 Pr. weksl. jest udzielenie przez osobę, która w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego złożyła na blankiecie podpis, upoważnienia odbiorcy blankietu do jego uzupełnienia. Blankietu, który się znalazł w rękach innej osoby bez takiego upoważnienia, nie można uzupełnić na zasadach dotyczących weksla *in blanco*, lecz można go jedynie – co najwyżej – sfałszować z konsekwencjami prawnokarnymi. Ściśle więc biorąc, w rozpatrywanym przypadku nie może z dokumentu wynikać po jego uzupełnieniu zobowiązanie wekslowe, osoba zaś podpisana na dokumencie może się na brak tego zobowiązania powoływać wobec każdego. Inaczej mogłoby być tylko w razie opowiedzenia się za stosowaniem art. 10 Pr. weksl. także do dokumentów „uzupełnionych” w wyniku sfałszowania. U podstaw dopuszczającego taką możliwość stanowiska, przyjmowanego w niektórych państwach, będących, podobnie jak Polska, stronami Konwencji w sprawie jednolitej ustawy o wekslach trasowanych i własnych, sporządzonej w Genewie dnia 7 czerwca 1930 r. (Dz. U. z 1937 r. Nr 26, poz. 176), leży jednak niepodzielane na ogół w polskiej judykaturze (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2006 r., I CSK 130/06 oraz cytowane w nim orzeczenia) i wielu przekonywających wypowiedziach piśmiennictwa założenie o przeznaczeniu weksla *in blanco* do obiegu i trudność jego odróżnienia przez uczestników obrotu od dokumentu niezupełnego, który się dostał do obiegu, bez upoważnienia do jego uzupełnienia.

Natomiast w przypadkach, w których, tak jak w niniejszej sprawie, rzeczywiście chodzi o weksel *in blanco*, art. 10 Pr. weksl. ma zgodnie z poglądem dominującym w polskim piśmiennictwie i orzecznictwie (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1999 r., I CKN 51/98, OSNC 2000, nr 2, poz. 27, z dnia 18 listopada 1999 r., I CKN 215/98, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 128, z dnia 26 stycznia 2001, II CKN 25/00, OSNC 2001, nr 7-8, poz. 117, i z dnia 5 lutego

2009 r., I CSK 297/08, OSNC-ZD 2009, nr c, poz. 86), harmonizującym ze stanowiskiem twórców Konwencji w sprawie jednolitej ustawy o wekslach trasowanych i własnych, zastosowanie tylko wtedy, gdy dokument wystawiony *in blanco* stał się przedmiotem obrotu wekslowego po niezgodnym z porozumieniem uzupełnieniu, tj. gdy został po niezgodnym z porozumieniem uzupełnieniu przeniesiony na osobę trzecią na zasadach prawa wekslowego, a więc w drodze indosu lub – przy kolejnej transakcji – w sposób przewidziany w art. 14 ust. 2 pkt 3 Pr. weksl. (co do dopuszczalności przeniesienia nieuzupełnionego weksla *in blanco* jedynie w drodze przelewu por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2006 r., I CSK 130/06). W myśl powyższego rozumienia art. 10 Pr. weksl., ten, kto się podpisał na wekslu *in blanco*, nie może się wobec osoby, która weksel uzupełniony nabyła na zasadach prawa wekslowego, zasłaniać zarzutem niezastosowania się do porozumienia przy uzupełnieniu blankietu, chyba że przy nabyciu była ona w złej wierze albo dopuściła się rażącego niedbalstwa. Można jednak bez obawy popadnięcia w dowolność przyjąć, że w większości przypadków, w których weksel *in blanco* po zaginięciu pierwszemu odbiorcy został wypełniony niezgodnie z porozumieniem przez złodzieja lub znalazcę i zbyty na zasadach prawa wekslowego, uzasadnione będzie postawienie jego nabywcy co najmniej zarzutu rażącego niedbalstwa, w związku z czym osoba, która się na nim podpisała, nie zapłaci przedłożonego jej weksla. W konsekwencji w tych przypadkach nie będzie podstaw do zastosowania art. 10 Pr. weksl. i tym samym do twierdzenia o wynikającym stąd zagrożeniu interesów osoby podpisanej na zaginionym wekslu *in blanco*. Osobnym zagadnieniem jest stosowanie tutaj środków prawnokarnych.

Jeżeliby się zaś zdarzyło, że zaginiony weksel *in blanco* zostałby wypełniony zgodnie z dołączoną do niego deklaracją wekslową, a następnie przeniesiony w drodze indosu na osobę trzecią w okolicznościach uzasadniających nabycie przez nią wierzytelności wekslowej na podstawie art. 10 Pr. weksl., to wyegzekwowanie tej wierzytelności od tego, kto się podpisał na wekslu *in blanco*, spowodowałaby wygaśnięcie nie tylko wekslowego długu płaćącego, ale i jego długu wobec posiadacza zaginionego weksla *in blanco* zabezpieczonego tym wekslem. W tym przypadku umorzenie weksla *in blanco*, mogąc wyłączyć

wskazany skutek, będący następstwem zastosowaniem art. 10 Pr. weksl., leżałoby jednak tylko w interesie posiadacza zaginionego weksla *in blanco*. Interes posiadacza zaginionego weksla *in blanco* w jego umorzeniu polegałby tu również na tym, że dłużnik podpisany na wekslu *in blanco* nie mógłby się już wobec jego posiadacza zasłaniać przed żądaniem wykonania zobowiązania zabezpieczonego tym wekslem obawą konieczności powtórnej zapłaty osobie chronionej na podstawie art. 10 Pr. weksl.

Podobnie byłoby, gdyby zaginiony weksel *in blanco* został wypełniony zgodnie z dołączoną do niego deklaracją wekslową, a następnie przeniesiony w drodze indosu na osobę trzecią oraz zapłacony tej osobie – mimo że nie nabyła ona wierzytelności wekslowej na podstawie art. 10 Pr. weksl. – przez podpisanego na nim dłużnika w okolicznościach objętych hipotezą art. 40 ust. 3 Pr. weksl. Wówczas dłużnik ten stałby się wolny z mocy wymienionego przepisu w stosunku do swego rzeczywistego wierzyciela, czyli osoby będącej posiadaczem weksla *in blanco* w chwili jego zaginięcia. W takim razie umorzenie weksla *in blanco* leżałoby, mogąc wyłączyć skutek przewidziany w art. 40 ust. 3 Pr. weksl., również tylko w interesie jego posiadacza. Dłużnik podpisany na wekslu *in blanco* byłby tu chroniony dostatecznie już właśnie przez art. 40 ust. 3 Pr. weksl.

Przy czym – jak widać – do ochrony interesów posiadacza zaginionego weksla *in blanco* wystarcza w obu powyższych przypadkach umorzenie tego weksla ze skutkiem jedynie negatywnym. Wynikająca z braku w art. 96-100 Pr. weksl. odpowiednika art. 921¹⁴ § 2 k.c. oraz ze specyfiki weksla *in blanco* niemożność nadania orzeczeniu o umorzeniu weksla *in blanco* skutku pozytywnego nie powinna więc stanowić przeszkody do dopuszczenia umorzenia tego weksla.

Z przeprowadzonych rozważań wynika, że za legitymowanego do żądania umorzenia weksla należy uważać, zgodnie z brzmieniem art. 96 Pr. weksl., jedynie tego, kto wekslem władał w chwili jego zaginięcia; funkcja spełniana przez umorzenie, którego dotyczy ten przepis, przemawia za tym, aby objąć nim zarówno weksel zupełny, jak i weksel *in blanco*.

Mając powyższe na względzie, rozstrzygnięto przedstawione zagadnienie prawne jak w uchwale (art. 390 § 1 k.p.c.).

/tp/